

Mooi gelaagde en ontroerende buikspreker

De Broekophouder

Tekst, spel, muziek, vormgeving:
Servaes Nelissen. Première 9/2.
www.allesvoordekunsten.nl of
www.servaesnelissen.nl

Met een half verlegen, half guitig glimlachje heeft Servaes Nelissen nog niet gewaarschuwd dat 'De Broekophouder' niet zijn beste voorstelling wordt – dat gaat zo als je net een prijs gewonnen hebt: de Gouden Krekel 2011 voor 'meest indrukwekkende podiumprestatie' (in 'Lang zal die wezen' van Beumer & Drost) – of het publiek ligt al in een deuk.

Logisch. Nelissens mimiek en wat melige gevoel voor humor zijn onweerstaanbaar. Een beetje zonde is het ook. Als je je te snel laat meesleuren in de stroom van lichte ironie, kan je makkelijk ontgaan hoe knap de voorstelling is opgebouwd. Met bruggetjes en metaforen geeft Nelissen het centrale personage een gelaagdheid, die tevens op de theaterwereld zelf slaat.

Dat begint al met de inleiding, die Nelissen ook maar houdt omdat theaterdirecteuren zo graag een programma rondom willen met liefst nog vooraf een op het thema van de voorstelling afgestemd theatermenu. Iets of iemand goed verkopen was ook het vak van hoofdpersoon Ron Scherpenzeel, die als spindoctor een dik belegde boterham verdiende, maar ooit zijn carrière begon als buikspreker. Achgossie, Jack de Vries, grinnikt het dan even in je eigen buik.

Dat deze Ron zijn loopbaan en huwelijk liet ontsporen door een dubieuze affaire en zichzelf eenzaam terugvindt op een flatje elf hoog, mag dan een extra knipoogje zijn, verdere vergelijkingen gaan mank. Servaes Nelissen is vóór alles acteur en popspeler, die zich losjes laat inspireren door de werkelijkheid, maar daar een geheel eigen draai aan geeft.

Nelissen verstaat de kunst om zo vlot en glashelder tussen de verschillende figuren te schakelen, dat ze commentaar op elkaar en zichzelf leveren. Of hij nu Servaes of Ron is, of in dialoog met buikspreekpop Norbert, een telkens weer in het publiek geworpen blik geeft bovendien aan hoezeer hij in elke rol noodgedwongen de entertainer moet laten meespelen.

Het mooist zijn de scènes met de

Nelissen tovert met zijn pop elke emotie tevoorschijn.

FOTO ILJA LAMMERS

pop. Norbert is een combinatie van een hand- en stokpop, en aan de subtiële manier waarop Nelissen kop en lijf manipuleert zie je wat voor een begenadigd bespeler hij is. Weinig woorden heeft hij dan nodig. Met simpele bewegingen tovert hij elke emotie tevoorschijn.

Met een pruik of hoofddoek laat Nelissen Norbert transformeren in Rons dochter, diens ex of oude moeder. Via hen kleurt hij de treurigheid in van een man die zijn leven niet (meer) kan inrichten, die alles wit wil schilderen maar met een theelepeltje in de bus latex roert. Tragisch, maar ook oergeestig. Onhandigheid effectief ingezet als theatermiddel. Ontroerend zelfs in de relatie tussen een stuntelige Ron en diens moeder.

Dat je oog meer naar haar vermoeide en lichtelijk misprijzende houding trekt dan naar hem, tekent Nelissens vakmanschap. 'De Broekophouder' is een mooie opmaat voor het Pop Arts Festival, dat de komende week in drie Amsterdamse theaters (Bellevue, Ostade en De Krakeling) plaatsvindt. Behalve Nelissen (25 en 26-2) tonen daar groepen uit binnen- en buitenland de nieuwste, voornamelijk interdisciplinaire ont-

wikkelingen in poppen- en objecttheater.

Hanny Alkema